

1969.03.06-án születtem Budapesten. Születésemtől négy vagy öt éves koromig állami gondozásban, majd ezután közel egy évig megbízott nevelőszülőkhöz kerültem. Mivel ők már ekkor igen-igen hajlott korúak voltak, ezért 1975 nyarától 1984 nyaráig az abonyi József Attila Nevelő Otthonban nevelkedtem, és ott végeztem el az általános iskolát is.

Sárközi László 87

ÖNÉLETRAJZ

1984-ben Szabadszállásra mentem, a Gépjármű-technikai Tiszthelyettes és Szakmunkásképző iskolába. Tanulmányaim ideje alatt mindvégig a tiszthelyettes képző kollégiumában laktam.

1987.07.25-én hivatásos tiszthelyettes hallgatói állományba vettek, és elkezdődött a tényleges katonai szolgálatom.

1988.02.29-én fegyelmi okból elbocsátottak a hivatásos állományból, és mellékbüntetésből a sorkatonai szolgálat újbóli letöltésére köteleztek, a szentendrei Kossuth Lajos Katonai Főiskolán. A főiskolán a kiszolgáló századba osztottak be. Szolgálati időm alatt, parancsnokom engedélyével, egyéni felkészülést folytattam, önként lejártam dolgozni a csapatjavító műhelybe, beszereztem a szükséges tankönyveket, felkészültem, majd 1988.07.19-én sikeres szakmunkásvizsgát tettem Szabadszálláson, volt iskolámban, utána pedig – még szolgálati időmben, és újra csak parancsnoki engedéllyel – beiratoztam a szentendrei Móricz Zsigmond Gimnázium Szakmunkások Középiskolájának levelező tagozatára, ahol is leszerelésemig elvégeztem az első évet.

1989 nyarán leszereltem.

1989.10.05-ig a szentendrei kenyérgyárban dolgoztam segédmunkásként, állandó éjszakai műszakban. Nagyon-nagyon jól kerestem akkoriban, de az éjszakázás a tanulmányaim rovására ment, ezért átjelentkeztem a szentendrei betongyárba – rosszul kerestem, de tanulhattam. Péksegédként és betonipari segédmunkásként is, a betongyár munkásszállóján laktam, és közben mindvégig folytattam a tanulmányaimat.

1991.06.21-én sikeresen leérettségiztem. Utána rögtön felvételiztem az ELTE BTK Népművelés szakára, de nem vettek fel. Ezért Szentendrén maradtam, és a betongyárban dolgoztam tovább. Már középiskolai tanulmányaim első éve alatt elkezdtem verseket írogatni, és a verseimet még 1989-ben elküldtem Faludy Györgynek, akinek Test és Lélek című világirodalmi antológiája a katarzis élményével hatott rám. Választ akkor nem kaptam, ezért abbahagytam a versírást.

1991.12.10-én elhagytam a betongyárat. Nem bírtam elviselni a kisvárost, és az unalmat, sem azt hogy nem tudnak alternatívát kínálni az életproblémáim megoldására. Felmentem Pestre és három napot a nyugati pályaudvaron éjszakáztam, és ingyenkonyhákra jártam.

88 1991.12.13-tól a BP. VII. kerületi Damjanich u. 50 alatti Ifjúsági Otthonban laktam. Ezt a szállást a nevelőotthonokból kikerült fiatalok számára a főváros tartja fenn. Közben elhelyezkedtem és

1992 januárjától a Gellért Szálloda sörözőjében dolgoztam feketemoogatóként. Itt mintegy félévet dolgoztam, meg volt ugyan az élelmem, de rosszul kerestem, ezért

1992. 06. 01-én felmondtam a szállodában. Nyáron különféle alkalmi, be nem jelentett munkákból éldegéltem majd

1992. 08. 16-tól a fővárosi GYIVI 2. Sz. Átmeneti Fiú Nevelő Otthonában gyermekfelügyelőként alkalmaztak, mivel volt érettségim. Mintegy két és félévig voltam ott szolgálatban, közben az új hivatásomból szakvizsgát is tettem. Hogy több pénzt keressek, elvállaltam az otthon raktárosi teendőit is. Nagyon kevés pénzt tudtak fizetni érte, de a munka főfoglalkozású raktárost kívánt volna. A gyermekfelügyelői teendők és az egyre nehezebbé váló raktárosi munka elfárasztottak szinte minden szempontból.

1995 februárjáig láttam el ezt a feladatot, majd felmondtam a nevelő otthonnak. Ezután pár hónapig az Ügetőn dolgoztam segédlovászként, de ott sem kerestem jól, viszont a versenylovak igényelték az egész napos törődést. Elfáradtam, és itt is felmondtam, nyáron feketemunkákat végeztem, de ősztől az Köztemetőben alkalmaztak kapuőrként. Közben túlléptem azt a korhatárt, amivel már nem lakhattam a Damjanich utcai Ifjúsági Otthonban tovább. A Köztemetőben kihúztam a telet, de máig sem tudom megmondani, hogy miért kaptam ott a fizetésemet. A nyugdíjasoknak való állás nem tett boldoggá, sem a kevés kereset, ezért tavasztól kiléptem, és újra csak fekete munkákat vállaltam. Ezen idő alatt először a kőbányai Gránátos utcai átmeneti szálláson laktam, majd annak megszűnése, illetve átalakítása után a Könyves Kálmán körúti, ma már lebontott szálláson laktam. A véletlen és a szerencse úgy hozta, hogy egy alkalommal elvetődtem a XI. kerületi Major utcába, a Fiatalok Önsegítő Egyesületébe egy vacsora alkalmával és ott megismerkedtem a Fiatalok Önsegítő Egyesületének a vezetőivel, akik felvettek a szállójukra. Itt is alkalmi munkákból és jövedelempótló támogatásból éltem egy ideig. Közben könyvtárakba jártam, olvastam, és sokat művelődtem. A könyvtárakban ért meg bennem a gondolat, hogy újra meg kellene próbálnom bejutni egy felsőoktatási intézménybe, hogy tovább tudjam képezni magamat. Ezért

1997 nyarán felvételiztem és sikeres felvételi vizsgát tettem a Janus Pannonius Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának, művelődésszervező

szakára, levelező tagozaton. Közben a Fiatalok Önségítő Egyesületének szállóján éltem. Talán éppen a tanulmányaim hatására, visszatért a kedvem a versíráshoz, és elkezdtem újra alkotni – először még csak az asztalfiókom számára.

1998-ban felvételiztem, és felvételt nyertem a Romaversitasba, ebbe az Európában teljesen egyedülálló tehetséggondozó programba. 89 Itt kérni lehetett egy tutort, mestert, aki kifejezetten csak egyedül velem foglalkozik, tanít és figyeli a fejlődésemet. Mesteremnek Faludy Györgyöt kértem fel, aki elolvasván a neki elküldött verseimet, azonnal magához kéretett, és elvállalta a tanításomat. A Nyugat Nemzedékében nem egyedülálló példa, hogy a költők felkarolják a tehetségeket. Nem kevesebbet értem el ezzel a húzásommal, mint azt, hogy a világirodalom egyik leghatalmasabb költőjének én vagyok az egyetlen-egy tanítványa az egész világon, és mesterem által pedig, egyenes folytatása, és egyben az egyik legutolsó képviselője lettem a Nyugat Nemzedékének.

1999–2000-es tanévet szociális okokból halasztani kényszerültem. Ekkoriban kollégiumokban, és más hajléktalan szállásokon laktam. Közben publikáltam az Ezredvégben, a Lyukasórában, vidéki irodalmi lapokban, egyetemi lapokban, a jelesebb roma lapokban és a Fedél-nélkülben is. Kiadtam első kötetemet a „Belső Világ”-ot, amely egy szonettkoszorú. Tagja lettem a Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Baráti Társaságnak. A társaság titkára, Szerdahelyi István akadémiai doktor vállalta a további irodalmi tanításomat, mert idősebb mesterem egyre kevesebb időt tudott rám szakítani. Felolvasó estet és könyvbemutatót tartottam a Fészek Művészklubban, amelyre ellátogatott Dr. Dávid Ibolya, az akkori igazságügy miniszter is. Közben tagja lettem a Dr. Szepes Erika által vezetett fiatal költők társaságának is, akik az ELTE bölcsészkarán tartják az összejöveteleiket. Közös antológiát is kiadtunk 2001-ben, amelybe az én verseimből is sokat válogattak. A Vörösmarty Mihály országos és határon is átívelő versíró pályázaton első díjat és serleget nyertem „Életérzés” című versemmel, és harmadik lettem a Falvak Kultúrájáért Alapítvány által kiírt országos versíró versenyen „Hajnszonett” című hexameteres szonetttel.

2003. 06. 10-én sikeres államvizsgát tettem, és megvédtem a diplomámat a Pécsi Egyetemen. A diplomamunkám tárgya a hajléktalanság volt. Címe: „Fiatal hajléktalanok jövőképkutatása”. Németh György szociológus volt a külső konzulens, aki véleményezte a szakdolgozatomat, és véleménye szerint az egész főiskola legkiemelkedőbb és legszebb szakdolgozata az enyém volt. A szakdolgozatomra jelest kaptam, és a szóbeli védésem is jeles lett. Tervezem, hogy a dolgozatomat egyszer kiadom kötet formájában is.

2003 őszétől 2004 januárjáig részt vettem a Független Média Központ egy éves újságíró gyakornoki képzésében. Gyakornokként már cikket írtam,

amely meg is jelent a Magyar Hírlapban és a Kethano Drom roma újságban. Média gyakornoki időm alatt, 2003-ban, felkérést kaptam a Pécsi Egyetemtől egy irodalmi felolvasás megtartására. Nem régebbe több irodalmi pályázatot is beadtam, mert szeretném megjelentetni az eddig írt majdnem ösz-

90 szes versemet, és a jövő évben is szándékozok még kiadni minimum három kötetet. 2004-ben beválogattak a Barrus Kiadó gondozásában megjelent Alkonyzóna című hajléktalan művészek antológiájába. Felolvasásokat tartottam, többet magammal, ebből a könyvből a Művészetek Völgyében és Sziget Fesztiválon is.

2005 tavaszán a Pilisvörösvári székhelyű Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület (MBKKE) támogatásával megjelent második kötetem, „Dedikáció az örökkévalóságnak” - címen.

2005 július 7-én este leütöttek Csepelen és lebénultam. Az Orvosi Országos Rehabilitációs Központban ápoltak, majd a BMSZKI Dózsa György úti szállójának kórház részlegében.

2006 június 1-én felvettek a Mozgássérültek Állami Intézetébe, további rehabilitáció céljából.

2006 nyarán a kanadai székhelyű Kaláka.com internetes irodalmi portál és tulajdonosa, Kaskötő István támogatásával megjelent elektronikus formában harmadik kötetem, a „Csikágó”.

2007 szeptember elsejétől december végéig, alkalmi munkamegbeszéléssel, újságíróként elhelyezkedtem a Fedél Nélkül újságnál.

2008 tavaszán a Muravidék Baráti Körrel közösen újra pályázatot adtunk be az NKA-hoz, hogy a „Csikágó” szonettciklust tényleges könyv formájában is megjelentethessem.